Nr. 3

17 JANUARI 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

NAUWELIJKS HADDEN KID EN BRYANT DE OVERKANT VAN DE BREDE STROOM BEREIKT, OF ZE GAVEN HUN PAARDEN DE SPOREN EN REDEN HET MEXICAANSE GEBIED IN.

TOEN ZE DE HEUVELRUG GEPASSEERD WAREN, REDEN ZE DOOR EEN EENZAAM DAL, DAT DE KORTSTE WEG NAAR DE GRENSPLAATS BORDERO VORMDE.

MAAR ZONDER OPONTHOUD BEREIKTEN DE TWEE KAMERADEN NA EEN PAAR UREN HUN BESTEMMING. NIEUWSGIERIG HIELDEN ZIJ HALT.

ALS JOU DAT GOEDDUNKT, MIJ BEST. IK HEB EEN VOORGEVOEL, DAT WE EEN SPANNEND UURTJE GAAN BELEVEN: VOORUIT MAAR.

DAAR KON JE BEST EENS GELIJK IN KRIJGEN. KOM MEE!

ZE REDEN RUSTIG DOOR DE STOFFIGE, HETE HOOFDSTRAAT, LANGS DOOR DE ZON GEBLAKERDE HUIZEN, WAAR ALLES INGESLAPEN SCHEEN. TOCH HAD KID HET GEVOEL DAT UIT IEDER VENSTER SPIEDENDE OGEN NAAR HEN GLUURDEN, OFSCHOON IEDEREEN SCHEEN TE SLAPEN.

JE ZOU SLAAP KRIJGEN, ALS JE DAT ZIET...

RUSTIG REDEN ZE VERDER, MAAR IEDERE VEZEL WAS GESPANNEN. ZIJ VOELDEN DAT ER ELK OGENBLIK IETS GEBEUREN KON..: TENSLOTTE KONDEN DE SLAPENDE MANNEN LANGS DE STRAAT BEST LEDEN VAN DE VEEDIEVENBENDE ZIJN.

ZE ZITTEN ONS EERST EENS GOED OP TE NEMEN, DIE SLAPERS...

EVEN VERDER ZAT EEN DIKKE HERBERGIER IN DE SCHADUW VOOR ZIJN DEUR TE DOMMELEN. TOEN HIJ BRYANT EN KID ZAG... WAS DE SLAPERIGHEID VEDWENEN. HIJ KEEK DE RUITERS NA...

NEE MAAR, DAT ZAL DON AMERIGO INTERESSEREN! WAT ZOEKEN DIE VREEMDELINGEN?

MAAR KID HAD DE OPGEWONDEN BEWEGINGEN VAN DE DIKKE HERBERGIER AL GEZIEN... HIJ GAF BRYANT EEN TEKEN. ZE HIELDEN HALT EN BONDEN DE PAARDEN VOOR DE HFRBERG VAST.

DIE SLAPENDE KERELS DOEN MAAR ALSOF, BRYANT. IK WEET ZEKER DAT ER NIEMAND IN DE STAD IS DIE NIET WEET DAT WE HIER ZIJN. ZACHTJES, MAAK GEEN ONVERWACHTE BEWEGINGEN, MAAR HOUD JE GEREED...

KOMT IN ORDE, KID. TOCH WILDE IK MAAR DAT IEMAND EENS IETS ZEI. DIE STILTE MAAKT JE BIJNA ZENUWACHTIG...

BRYANT WAS TERNAUWERNOOD UITGESPROKEN OF ZIJN WENS WERD AL VERVULD. INEENS KLONK EEN STEM, HET KWAM ZO ONVERWACHT DAT ZIJ MOEITE HADDEN OM RUSTIG TE BLIJVEN.

ALVORENS TE ANTWOORDEN, STAPTE KID LANGS DE DIKKE HERBERGIER DE GELAGKAMER BINNEN, KEEK ROND EN ZEI VRIENDELIJK:

JA, WE ZIJN OP DOORREIS. MIJN VRIEND EN IK HEBBEN TREK IN WAT ETEN EN DRINKEN. ZOU DAT KUNNEN? WE ZIJN MOE.

ZEKER, HEREN, GAAT U ZITTEN, DAN ZAL IK WAT VOOR U KLAARMAKEN.

BRYANT EN KID GINGEN RUSTIG IN EEN HOEKJE ZITTEN... DE HERBERGIER VERDWEEN EN KWAM NA KORTE TIJD TERUG MET EEN FLES EN DAMPENDE SCHOTELS. HIJ GLIMLACHTE NAAR ZIJN GASTEN.

DAT ZAL WEL SMAKEN, DENK IK. ALS U NOG MEER WENST, ROEPT U MAAR EVEN, HOOR. ONZE KEUKEN IS GOED...

ALS HET EVEN GOED SMAAKT ALS HET RUIKT... HMMM!

De brand wordt geblust!

DOOR M. J. BOER

In de hele lucht op de terreinen van de oliebrand trilde een zenuwachtige spanning. Nog enkele minuten en dan ging het gebeuren. Dan zou meneer Wells met zijn tractor de nitroglycerine op de daarvoor bestemde plaats brengen, het contact aansluiten en even later het sein tot ontploffing geven. Zou de brand dan werkelijk gedoofd zijn?

Mike en señor Pilasso hadden het volste vertrouwen in hun oude vriend. De journalisten stonden er wat nuchter tegenover: ze moesten eerst nog zien wat er gebeurde. De arbeiders waren alleen maar nieuwsgierig of die snoeshaan uit Noord-Amerika inderdaad dat nachtpitje zou doven.

Meneer Wells was merkbaar zenuwachtig. „Ik weet het niet," zei hij tegen señor Pilasso en Mike, „maar ik voel me niet zo zeker als anders. Dit zal ook wel voor een deel komen doordat ik met die ene arm niet zo goed uit de weg kan. En dan. . . ik heb een vervelend gevoel. Een soort voorgevoel. Dat heb ik nog nooit gehad. Ik heb juist altijd gelachen om mensen met voorgevoelens."

„Beste Peter," zei señor Pilasso, „zet die onzin uit je hoofd. Je hebt alle voorzorgsmaatregelen genomen en laten nemen. Je hebt alle werkzaamheden gecontroleerd. Alle arbeiders, die bij het blussingswerk geholpen hebben, zijn op veilige afstand. Zonder dat zij het weten worden ze bewaakt. Waarom je dat laat doen, weet ik niet, maar als jou dat rust geeft, vind ik het best. Verder heb je de journalisten een eind uit de buurt gestuurd. . ."

„Behalve señor Vlek," vulde Mike aan.

„Hoezo, behalve señor Vlek?" vroeg Wells en hij keek zijn assistent verbaasd aan.

„Tja," zei Mike, „die vent heeft tot nu toe steeds achter ons aan gelopen. En nu, nu het beslissende moment gaat komen, is hij er niet meer. Ik begrijp niet, waar hij opeens gebl. . . holala, wacht eens, nu begrijp ik het! Hij heeft mij verteld, dat hij bang is voor springstof. Wat een held! Hij is er natuurlijk vandoor gegaan. Hij zal in het dorp de ontploffing zitten afwachten."

„Dat denk ik ook," lachte meneer Wells.

„De enigen, die op het terrein zijn, zijn wij, mijn assistenten en een handjevol arbeiders," vatte señor Pilasso de draad van zijn gesprek weer op. „Ik begrijp dus werkelijk niet, waarover je je bang maakt, Peter. Zet die vreemde gevoelens maar rustig uit je hoofd."

De ander glimlachte vaag. „Ja," zei hij toen. Het klonk echter mat. Toen zette hij zijn masker voor en kroop met behulp van Mike in de tractor. „Ik kom dus precies op deze plek terug," zei hij, „en dan waarschuw ik door middel van de rode vlag de man bij het ontstekingsapparaat. Je hebt toch goed tegen hem gezegd, hè, Mike, dat hij de handel moet overhalen als ik de vlag laat zakken?"

„Ja, meneer Wells," zei Mike, „dat heb ik zeker wel drie keer tegen hem gezegd."

„Geef nu de orders maar voor de springstof, Mike."

Mike wenkte naar een paar arbeiders. „Springstof bevestigen!"

Vier mannen, onder wie een met een grote snor en een lap op zijn oog, kwamen naar voren met de kistjes springstof. Ze werden aan de haken onder de waterpijpen gehangen.

„Zo, nu weg!" zei Mike gewichtig, toen het werk was gedaan. „Jullie moeten je terugtrekken tot paal vijf. Señor Rivera, u gaat met ze mee, hè?"

„Ja, Mike," zei señor Rivera, die een der assistenten van señor Pilasso was. De tractor reed naar de vuurzuil en señor Rivera en de mannen liepen de andere kant uit, naar paal vijf.

Mike verloor de tractor geen moment uit het oog. Hij plofte haast van opgewondenheid. Hij schopte ongeduldig met de neus van zijn rechterschoen in de losse grond. Het leek eeuwen te duren voordat de vuurduivel terugkwam. Eindelijk, daar draaide de tractor. Peng, peng, peng! ging Mikes schoen in de grond.

Toen de tractor op zijn basis terug was, schoot Mike toe om meneer Wells eruit te helpen. „Hè, ik ben blij, dat u terug bent," zei hij opgelucht. „Nu kan u niks meer gebeuren. U bent nu op veilige afstand. Kijk, hier is de rode vlag."

Hij stopte zijn oude vriend de vlag in de hand. Het was nu nog maar een kwestie van seconden voordat het grote moment van de ontploffing zou plaatshebben. Mikes voet schuifelde en schopte nog wilder in de rulle bodem.

„Nu gaat het gebeuren," zei Wells en zijn stem klonk schor.

Heel langzaam hief hij de vlag. Peng! Mikes schoenpunt kwam nu met grote kracht in de grond terecht en . . zat vast! Verbaasd keek hij omlaag. En toen. . even kreeg hij het gevoel alsof hij zou flauwvallen. Zijn hart begon wild te kloppen. Zijn keel leek even dichtgesnoerd. Hij moest naar lucht happen. Ontsteld keek hij toen naar de vuurduivel bij de tractor

die op het punt stond de vlag te laten zakken.

„Nee!" schreeuwde Mike. „Nee, meneer Wells, laat de vlag niet zakken. Houd hem hoog, houd hem in vredesnaam hoog! Señor Pilasso, let op, dat hij de vlag niet laat zakken!" Toen bukte hij zich en trok een stuk leiding omhoog. Daarna zette hij het op een lopen in de richting van de man bij het ontstekingsapparaat.

Buiten adem kwam Mike daar aan. „Niks doen," hijgde hij, „raak dat ding niet aan. Vooruit, kom met mij mee."

Met de verbaasde man op zijn hielen liep hij langs de leiding, die hij de vorige dag had laten leggen. En ja, toen ze halverwege waren, zagen ze, dat de draad doorgesneden was. Toen ging het op een holletje in de richting van de tractor. Daar stond de vuurduivel nog steeds met zijn arm omhoog. Pilasso ondersteunde de arm.

„Laat nu maar zakken," zei Mike half buiten adem. „Nu kan er niets meer gebeuren. Dat was op het nippertje, meneer Wells! We waren bijna de lucht in gevlogen. Die schoolers hebben onze leiding naar de springstof doorgesneden en een andere leiding gelegd naar de tractor. Kijk!" Mike bukte zich en volgde de leiding, die bij de ingegraven springstof eindigde. „Ze hebben springstof bij de tractor aangebracht. Als er contact was gemaakt, was alles hier de lucht ingegaan!"

„Die schoolers!" bracht meneer Wells uit. „Die gemene kerels. Het was hun bijna gelukt ons uit de weg te ruimen. Maar we zullen ze krijgen. We zullen ze vinden!"

„Dat moet die Pereira hebben gedaan," zei señor Pilasso. „Pereira moet in de buurt zijn, misschien zelfs op het terrein."

„Gewone lengte, donker en klein snorretje, hè?" riep de vuurduivel. „We zullen hem wel vinden. Iedereen, zonder uitzondering, naar de barakken waar de arbeiders al zijn. Mike, ga tegen de mannen bij paal vijf zeggen, dat ze naar de barak gaan."

Mike rende naar paal vijf. „Allemaal meekomen!" riep hij.

„Waarheen?" wilde een der mannen weten.

„Naar de barakken, dáár," zei Mike kort.

„Is er iets aan de hand?" informeerde een andere man. „Waarom is de lading niet tot ontploffing gebracht?"

„Ik weet er niets van," snauwde Mike. „Kom, lopen jullie een beetje door." Hij liet señor Rivera voorop gaan, daarachter de arbeiders en hijzelf sloot de rij. Als ze die kerel, die Pereira, nu maar te pakken kregen, peinsde hij. Als ze... wat was dat? Wat had die man daar? Mike ging een beetje opzij van de arbeiders lopen, zodat hij een van hen wat beter kon zien. Het was een man met een grote snor en een lapje voor z'n oog. Op het hoofd droeg hij een vechtpet. Onmerkbaar bestudeerde Mike de neus, de mond en de kin van de man. Nee, hij kón zich niet vergissen, die man was señor Vlek. Nog even keek hij naar de grote, bruine vlek, die achter het oor zichtbaar was. Toen kroop hij als een panter in elkaar en sprong de man op de rug. Snel paste hij enkele jioe-jitsoegrepen toe, die hij van zijn vriend Pat had geleerd. Voordat señor Rivera en de andere arbeiders van hun verbazing waren bekomen, had Mike de man geveld.

„Helpen, mensen!" schreeuwde Mike.

Señor Rivera liet zich op de spartelende benen van de gevangene vallen, terwijl twee der arbeiders elk een arm voor hun rekening namen. Eén arbeider ging er vandoor.

„Dat moet een helper zijn!" gilde Mike. „Grijpen jullie hem." De twee overige arbeiders renden achter de vluchteling aan.

Die zullen het wel redden, dacht Mike en hij liet zijn hand in de broekzak van zijn gevangene glijden. „Aha!" riep hij triomfantelijk, toen hij een pistool te voorschijn haalde. „Aha!" riep hij weer, toen hij uit de andere zak ook een wapen te voorschijn toverde. „Zo, en nu heb ik hier een zakdoek, waarmee ik meneers handen zal binden." Het werkje was in een wip gebeurd. „Ziezo, señor Vlek, en loop nu maar netjes met ons mee. Denk erom, als je probeert weg te komen, krijg je iets uit je eigen pistool in je benen."

De man zei niets, maar zijn gezicht stond vertrokken.

„Daar zijn señor Pilasso en meneer Wells al!" riep Mike blij toen hij de mannen snel zag naderen. Gelukkig, nu zou Vlek helemaal geen kans zien weg te komen.

„Wat is er gebeurd, Mike?" riep Wells. „Wie heb je te pakken genomen?"

„Señor Vlek," zei Mike trots.

Señor Pilasso zei niets. Hij keek de gevangene strak aan. Toen rukte hij de lap van het oog af. „Zo," zei hij. Daarna greep hij een punt van de snor beet en gaf ook daar een flinke ruk aan. „Zo, zo!" riep hij spottend, toen hij de snor tussen duim en vinger in de hand hield. „Ja, nu zie ik het goed."

De arbeider bleek señor Vlek, de journalist, te zijn en señor Vlek bleek Pereira te heten.

Alles gebeurde verder in een duizelingwekkend tempo. De handlangers van Pereira waren binnen een half uur gepakt en met Pereira aan de politie overgeleverd. De kapotte leiding naar de plaats, waar de springstof was gedeponeerd, was ook vlug hersteld.

En toen stond de oude vuurduivel weer met de rode vlag omhoog.

„Eén, twee, drie, daar gaat ie dan!" riep hij vrolijk en hij liet de vlag zakken.

De man bij het ontstekingsapparaat haalde de handel over. Er klonk een geluid, dat Mike niet voor mogelijk had gehouden. Het leek hem, alsof de wereld verging, alsof zijn oren in zijn hoofd werden gedrukt. Daarna bleef een akelig suizen over. Hij hoorde helemaal niets meer Peter Wells greep hem lachend bij de arm en wees op zijn eigen oren. Uit het gebaar dat hij maakte, begreep Mike, dat zijn oude vriend ook niets kon horen. Dat was een troostrijke gedachte.

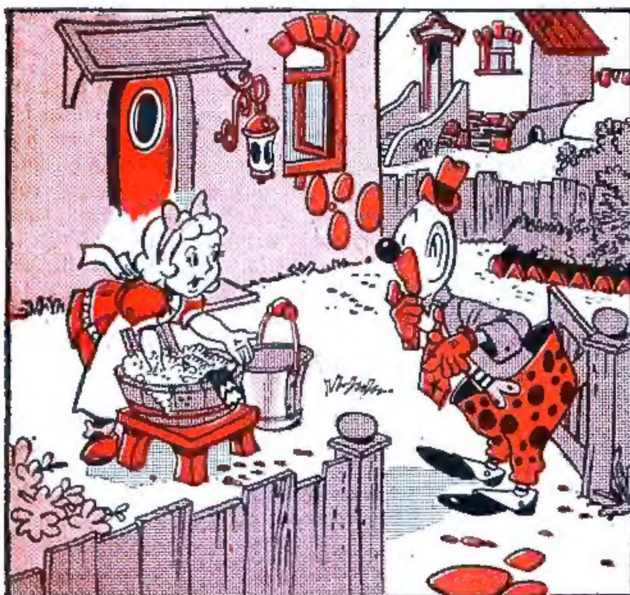
Toen keek Mike naar de brand. Hij zag enorme rookwolken, die de ontploffing teweeg had gebracht. Langzaam trokken de wolken weg. En toen. Mike was er stil van, toen was er niets meer. De brand was geblust!

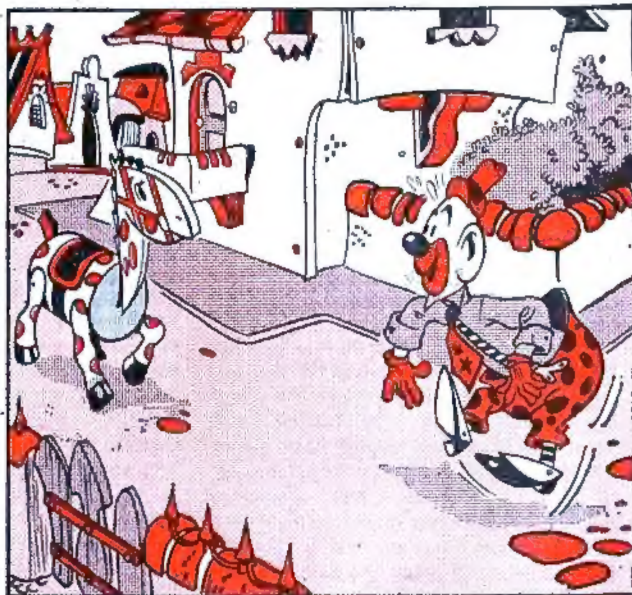
Snel paste hij enkele jioe-jitsoegrepen toe, die hij van zijn vriend Pat had geleerd.

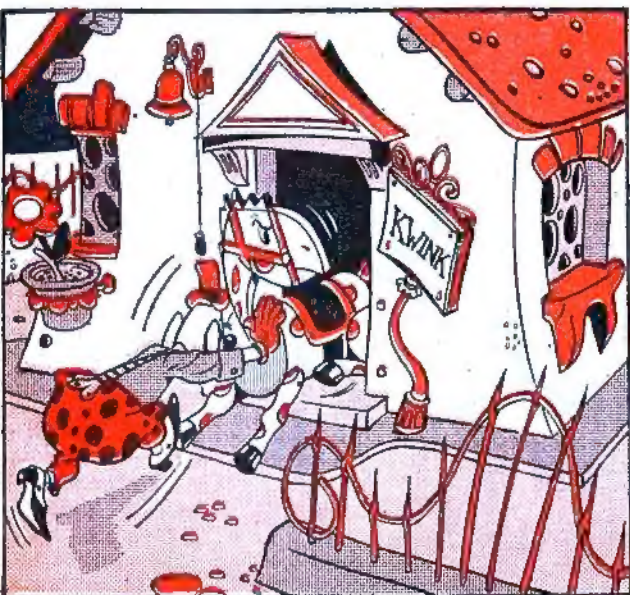
SPELEND

Maandag is altijd een drukke dag in Speelgoedland, dan is het wasdag voor iedereen. Op een maandagochtend, toen Dollie Dimpel de was stond te doen, kwam Kwink de clown voorbij gewandeld. „Goedemorgen," zei Dollie. „Wil jij eventjes voor mij een ruiter halen?"

Kwink is altijd bereid te helpen. Dus zei hij: „Natuurlijk!" Maar hij wist niet wat voor ruiter Dollie bedoelde en aan nadenken had Kwink een hekel. Hij keek eens in het rond of hij een ruiter zag, toen hij Batty zag aankomen, het houten paard.

„Blij je te zien, Batty," zei Kwink. „Als er iemand op je rug zat, was je precies wat ik zocht." En voordat Batty het wist of iets kon zeggen, nam Kwink hem mee naar zijn huis en duwde hem zonder meer de voordeur binnen. Batty was te verbaasd om tegen te stribbelen.

„Waarom moet ik verkleed worden? Ik wil niet," zei Batty boos. „Ja maar, het is om Dollie te helpen," zei Kwink. „Nou vooruit, voor Dollie moet het dan maar," zuchtte Batty. Maar hij vond het erg vreemd en vervelend om Kwinks oude versleten spullen aan te moeten trekken.

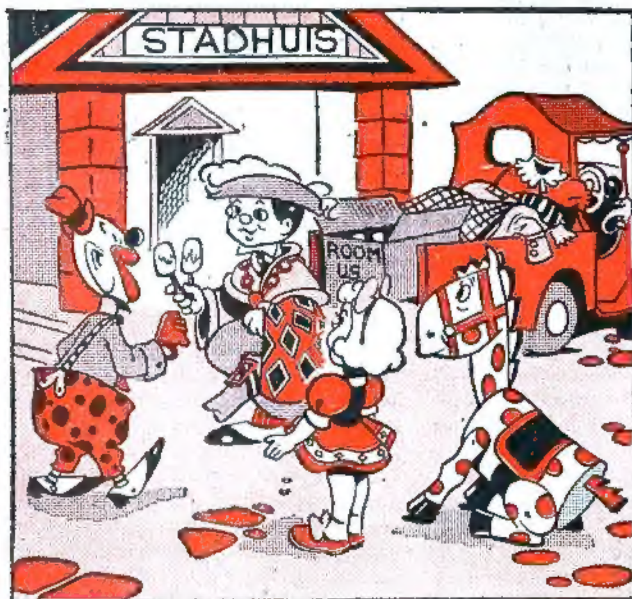
SPEELGOED

Eerst kreeg Batty een oude hoed op, toen een oude broek aan en tot slot een jas. „Fijn, dank je wel," zei Kwink en hij nam hem vlug mee naar Dollies huis. „Hier is al een stukje van een ruiter," zei Kwink trots, „het lijkt er in ieder geval wel veel op, waar of niet?"

Toen Dollie Batty aankeek, begreep ze wat Kwink had gedaan. „O, Kwink, wat heb je nu gedaan," lachte ze. „Ik heb je gevraagd om mijn ruiter te halen. Een ruiter is een rekje om kleren op te hangen voor het drogen, maar ik bedoel geen ruiter te paard! Hier heb ik niets aan."

„Allemaal voor niks geweest, die verkleedpartij," zei Batty boos. „Toch niet helemaal," zei Dollie en ze nam Batty en Kwink mee naar een winkel in de stad waar oude kleren gekocht werden. In ruil voor de oude spullen kreeg Kwink twee lolly's van de winkelier.

Kwink was er erg mee in zijn nopjes! „Jij krijgt er ook eentje van, Batty," zei hij gul en toen was Batty zijn kwade bui kwijt. „Als ik je nog eens van dienst kan zijn, graag hoor," zei hij. Tommie en Dollie zagen ze samen wegwandelen als dikke en oude vrienden.

HET TELEVISIE MYSTERIE

XIII

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan zij allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden. Jane vertelt hun over een diefstal van sieraden bij haar in de buurt, waarin Fred Fun betrokken schijnt te zijn. In Londen zien zij dat een bankloper wordt overvallen. Jims buurmeisje Gappy, die ook kinderverlamming heeft gehad, weet met haar rolstoel in de vrachtauto te komen, waarmee de daders ontsnapt zijn.*

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

De wagen was erg groot; er stonden twee installaties in die haast tot het dak reikten en het meest op een vreemd soort radiotoestellen leken. Gappy werkte haar stoel achter een van de toestellen, en naast haar zag zij tot haar verbazing een draaistoel staan met een soort lessenaar ervoor. „Wat 'n dag!" hoorde zij Ted mopperen. „Nou moet ik er weer op uit!..."

Met een harde klap sloeg hij de laadklep omhoog en grendelde hem. Gappy, die in het donker zat te rillen, hoorde hoe hij naar de cabine liep en de motor startte.

Intussen hadden Peter, Vicky en Jim niet veel tijd verloren laten gaan. Toen Gappy in de duisternis van het pakhuis verdween en de deuren achter haar dicht gingen, kwamen zij in actie.

„Een telefoon!" snauwde Jim. „Kom, dat huis daar op de hoek zal wel telefoon hebben, ik zie tenminste telefoondraden..."

Vicky en Jim renden erheen, en even later probeerde een stomverbaasde vrouw wijs te worden uit wat de drie opgewonden stonden te vertellen.

„Politie, politie!" zei ze. „We hebben hier geen politie. Ik heb het druk, schiet maar op."

Ze probeerde de deur dicht te doen, maar in hun wanhoop duwden de drie kinderen zo hard, dat zij geen kans kreeg hem te sluiten.

„Ik zal het uitleggen, als de anderen een ogenblikje hun mond willen houden," zei Vicky. „Wij hebben een roofoverval gezien, tenminste, we hebben het bijna gezien, en Gappy (dat is een meisje dat bij ons was) heeft gezien dat een van de bandieten het geld in een verhuiswagen verborg en die hebben we nu gevonden, omdat hij een pakhuis binnengereden is en nu is Gappy erachteraan gegaan en de deuren zijn dicht en op slot. We moeten het direct aan de politie vertellen."

Verbijsterd schudde de vrouw haar hoofd en keek naar de drie kinderen vóór haar. Die keken zo ongerust, dat ze zich afvroeg of hun verhaal misschien toch waar was. In ieder geval kon het geen kwaad hen de politie te laten opbellen.

„Daar is de telefoon," zei ze, op een tafeltje in de gang wijzend.

Met trillende vingers draaide Jim 999, terwijl Vicky en Peter ademloos achter hem stonden toe te kijken. Jim kreeg dadelijk verbinding en begon de gebeurtenissen van die morgen weer van voren af aan uit te leggen. Hij moest zijn verhaal tweemaal vertellen, eer de man aan de telefoon precies begreep, wat er aan de hand was. Jim draaide zich om en vroeg aan de vrouw:

„Hoe heet deze straat, mevrouw?"

„De Putneystraat," antwoordde zij, „maar denk erom, dat je mij erbuiten laat."

Jim knikte en gaf de naam van de straat en het nummer op. Hij noemde ook zijn eigen naam en zei toen:

„Ja, goed, maar maakt u alstublieft voort. Dag, meneer." Hij hing op

„En?" vroegen Vicky en Peter tegelijk. „Wat hebben ze gezegd?"

„Ik geloof dat ze er niet veel van begrepen," zei Jim, „maar ze zullen direct een overvalwagen sturen en we moeten op de stoep blijven wachten" zei hij. De vrouw keek verbaasd.

„Wel heb je ooit van je leven!" zei ze. „Maar jullie moeten dan maar buiten wachten! De buren hoeven niet te denken dat de politie iets bij mij te zoeken heeft. Zo, verdwijnen jullie nu maar en laat mijn naam overal buiten." Ze opende de voordeur en schoot hen de straat op.

„We weten niet eens, hoe ze heet," zei Peter, „dus ik snap niet, waar ze zich zo druk over maakt."

„Laten we gaan kijken of ze a komen," stelde Vicky voor.

Met hun drieën holden ze naar de hoek, waar zij vol verwachting rondkeken. Er was echter geen spoor van de politie te zien; alleen een paar mensen, die er erg saai en gewoon uit zagen, liepen rustig te winkelen. Vicky liet afwezig de kaart voor David in een toevallig in de buurt staande brievenbus glijden. Plotseling schrok ze op

„Luister," zei ze. „Wat is dat?" Alle drie spitsten zij hun oren; heel in de verte klonk het geluid van een sirene.

„Dat zal wel een ziekenauto zijn," zei Jim sceptisch.

„Nee, het is een politiewagen — ik zie hem al," zei Peter die wat langer was. „Hij komt hierheen ... ja! Hij draait juist de straat in. Kom mee."

Hij begon hard te lopen, zwaaiend met zijn armen en zonder aan zijn zere enkel te denken. De wagen stopte plotseling; zij zagen dat er twee agenten in uniform en één in burger in zaten. De deur aan de kant van het trottoir ging open en een zware stem vroeg:

„Wie van jullie is Jim Hollis?"

„Dat ben ik," zei Jim, naar voren komend. „Ik heb u opgebeld, hier in de straat hebben wij de wagen van de overval gezien. Komt u alstublieft met ons mee."

„Een ogenblikje," zei de agent. „Weet je heel zeker, dat je mij niet voor de gek houdt? Dan loopt het niet zo best voor je af."

„O nee," zei Jim ernstig. „Dat doen we niet. Wij hebben hem echt gezien. Gaat u nou toch mee!"

Terwijl de wagen langzaam naast hen meereed, liepen zij hard naar de deur van het pakhuis. Twee van de agenten stapten uit en een van hen klopte op de grote deur. Er kwam geen antwoord en dus klopte hij nog eens.

„Wat hebben ze nu met Gappy gedaan?" klaagde Vicky.

Jim voelde zich ook niet zo prettig. Per slot van rekening was Gappy nog maar een klein meisje en hij voelde zich voor haar verantwoordelijk. De agenten praatten zachtjes met elkaar, een van hen knikte en de ander boog zich voorover en bekeek het slot. Hij stak er een instrument in, dat hij uit zijn zak haalde, en bewoog het een paar maal voorzichtig heen en weer in het slot. Plotseling klikte het en ging de deur open.

„Is hier iemand?" riep de agent door de halfopen deur, maar er kwam geen antwoord. De agenten liepen het pakhuis in met de kinderen op een kluitje achter zich aan. Een van de agenten vond de schakelaar van het licht en draaide de grote lampen aan. Vrachtwagens, auto's en trucks stonden keurig in gelid, maar er was geen mens te zien. „Hee!?" zei Jim plotseling, naar een van de grote wagens toelopend om hem eens wat beter te bekijken, „die is van de B.B.C. En deze ook, en die ook. Ik dacht dat het hier een soort schuilplaats van gangsters was," zei hij tegen de twee anderen.

Een van de agenten hoorde wat hij zei

„Als je het mij vraagt, jongeman," zei hij langzaam, „heb jij de laatste tijd te veel films gezien. Een schuilplaats van gangsters, wel ja; het is een B.B.C.-garage — ze hebben hier een heel stel van hun wagens, waarvoor in Lime Grove geen plaats is."

„Dan moeten die gangsters een sleutel of zo iets gehad hebben," zei Jim heftig. „Maar hoe dan ook, hoe zit het dan met die roofoverval?

„Hij draait juist de straat in. Kom mee."

De verhuiswagen moet ergens heen gegaan zijn en wij hebben gezien, dat hij hier naar binnen reed — echt waar."

„In ieder geval is hij nú niet hier," zei de tweede agent. „En die roofoverval, waar jullie het over hebben, hoe zit het daarmee? Wij hebben geen enkel rapport ontvangen van een overval of een beroving. Ik krijg de indruk, dat jullie de politie voor gek willen laten staan, en dat kan streng gestraft worden."

„Maar, maar. . ." stamelde Vicky, „we hebben het gezién en het kan me allemaal verder niets schelen, maar wat is er met Gappy gebeurd? Waar is zij?"

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Speurtocht in Lime Grove

Met hun drieën zaten zij op een bank die uitzicht gaf op het driehoekige plantsoen, dat niet ver van de Lime Grove studio's lag. Bussen en taxi's stonden langs twee zijden ervan geparkeerd, het verkeer raasde er voorbij, terwijl de trottoirs vol waren met winkelende mensen. Zij meenden nog steeds te dromen. Ze hadden een heel onplezierig kwartiertje beleefd met een brigadier van politie. Eerst hadden zij geprobeerd precies uit te leggen wat er gebeurd was, maar dat hadden ze moeten opgeven, toen zij zagen dat de politie er geen woord van geloofde. Zij hadden het nog op het hoofdbureau gecontroleerd om zeker te zijn dat er geen overval had plaatsgehad, maar daar waren geen meldingen binnengekomen. Toen had Peter aangeboden de agenten terug te brengen naar de plaats, waar zij de jongeman op de grond hadden zien liggen, maar dat had hen alleen maar bozer gemaakt, en nadat Jim hem een waarschuwende schop tegen zijn schenen had gegeven, had Peter het eindelijk opgegeven en, inwendig woedend, verder stilzwijgend geluisterd. De brigadier had hun verteld. wat hun precies te wachten zou staan als zij nog eens zo iets uithaalden, en de politiewagen was daarna de hele weg langzaam met hen opgereden om te verhinderen, dat zij in de buurt van het pakhuis bleven rondhangen

„Er was toch geen andere uitgang in dat pakhuis, niet?" vroeg Vicky, met diepe rimpels in haar voorhoofd van het denken.

„Nee, daar heb ik nog op gelet," zei Peter. „Ik zal jullie zeggen, wat er gebeurd moet zijn. Toen wij aan het telefoneren waren, moeten de bandieten naar buiten gekomen zijn, hebben toen natuurlijk vlug rondgekeken of er geen gevaar was en zijn toen met Gappy weggereden."

„We moeten haar gaan zoeken,"

„Dan moeten die gangsters een sleutel of zo iets gehad hebben," zei Jim heftig.

zei Vicky. „We kunnen haar toch maar niet laten ontvoeren, en als de politie ons niet wil geloven, moeten we zélf iets doen."

„Maar wáár moeten we gaan zoeken?" zei Jim. „We kunnen niet teruggaan naar het pakhuis, omdat ze waarschijnlijk een agent op de uitkijk hebben gezet. Bovendien," hij huiverde bij de gedachte, „denk eens aan de drukte die ze zouden maken, als ze ons wéér daar in de buurt zouden vinden. Nee, ik zie niet. maar wacht eens even." Hij zweeg. Vicky en Peter keken hem vol verwachting aan. Eindelijk zei hij langzaam: „Zeg, wij hebben een spoor. Denk eens na, wie de eigenaar van dat pakhuis is."

„De B.B.C.?" zei Vicky. „Maar ik geloof niet, dat zij Gappy hebben ontvoerd, dat geloof ik echt niet."

„Nee, niet de hele B.B.C., domoor," zei Jim. „Maar veronderstel nu eens, dat die kerels een van de B.B.C.-wagens gebruiken. . ."

„Er stond Doneright op geschilderd," begon Vicky.

„Ja, natuurlijk," zei Peter. „Ik weet wel wat Jim bedoelt. Dat was zo maar een naam die ze bedacht hadden om te verbergen, wat erachter zat. Begrijp je het niet? Dan rijden ze de wagen naar de garage waar hij thuishoort en halen de verf eraf; dan hebben ze weer een gewone B.B.C.-wagen en niemand zal enige verdenking tegen hen kunnen koesteren. Maar wat schieten wij daarmee op?"

„Waar is die wagen nu heen gegaan?" zei Jim. Zij keken elkaar aan. „Hij zou overal in Engeland kunnen staan, dat is alles wat we weten," zei Vicky wanhopig.

„Doe niet zo somber," zei Jim. „Ik denk, dat hij weer gewoon bij de B.B.C. staat."

„Ja," zei Peter, „dat zou wel kunnen."

„Kom dan maar mee," zei Jim. „Het kan geen kwaad om te gaan kijken."

„Maar, hoe komen we binnen?" vroeg Vicky, toen ze opstonden en op weg gingen naar de studio's. „We kunnen niet zo maar zeggen, dat we al hun wagens willen onderzoeken."

„Niemand weet toch dat we er geen werk meer hebben?" vroeg Jim. „We gaan gewoon naar binnen, en als ome Bert of iemand anders ons wat vraagt, zeggen we dat we naar meneer Plumpton moeten."

„En ik heb mijn album nog," voegde Peter eraan toe. „We kunnen misschien ook nog een paar handtekeningen krijgen."

Hij keek de anderen eens aan en hun gezichten klaarden weer wat op. Niettemin ontzonk hun de moed weer, toen zij Lime Grove naderden. Het was heel gemakkelijk erover te praten om brutaalweg naar binnen te gaan, maar het was heel wat anders om het te dóén.

„Kijk maar net alsof de hele boel van jullie is," siste Jim, toen zij langzamer gingen lopen; gelukkig voor hen was er geen spoor van ome Bert te zien en zo gingen ze door de draaideuren naar binnen en deden zo gewoon mogelijk. Ze hadden alweer geluk, want de bode, die in de hal zat om de mensen te ontvangen, was aan het telefoneren en keek hen alleen maar vragend aan, toen zij binnenstapten. „Meneer Plumpton. . ." mompelde Peter en zij liepen snel door, de donkere gang in, en sloegen links af, zoals zij bij hun laatste

bezoek ook gedaan hadden. Zij bleven doorlopen, ofschoon zij geen flauw vermoeden hadden, waar zij zouden uitkomen; op die manier liepen ze de zijgang, die naar de liften voor de studio's voerde, mis. Op een gegeven ogenblik stonden zij voor een wankele trap en omdat zij voetstappen hoorden en elk ogenblik de stem van ome Bert achter zich verwachtten, gingen zij door naar boven. Allerlei mensen die erg luid met elkaar spraken, gingen dezelfde grote zaal binnen; zij konden niet anders dan ook die kant uit gaan.

„Dat is de kantine," zei Jim. „Ik weet het nog van de vorige keer. Laten we wat eten, terwijl we een nieuw plan maken."

Ze gingen aan het eind van een rij staan en na haastig uitgezocht te hebben wat het goedkoopste was, kozen zij drie krentenbroodjes en vonden een plaats aan een tafeltje, dat in een hoek stond en nog vrij was. Zij gingen zitten en begonnen aan hun broodjes. Terwijl zij zwijgend aten, namen zij hun omgeving eens goed op om te zien of zij ook mensen konden ontdekken die zij kenden. Zij waren blijkbaar op een goed ogenblik binnengekomen, want de zaal liep snel vol en al spoedig herkenden zij een groot aantal beroemdheden.

„Wat denken jullie, zouden we wat handtekeningen kunnen vragen?" vroeg Vicky, tussen twee happen door. „Als ze dan maar niet vragen, wat we hier doen. . ."

„Daar zullen ze heus niet aan denken," zei Peter, „en ik ben in ieder geval van plan het risico te nemen; ik ga het bij Berkeley Smith proberen. Je weet wel, hij houdt interviews voor de „THUIS"-programma's."

En voordat de anderen hem konden tegenhouden, stond hij op. Zij zagen de heer Smith opkijken, glimlachen en zonder meer zijn handtekening in het boek zetten; Jim en Vicky zonken met een gevoel van opluchting terug op hun plaats. Maar Peter had de smaak beet en hij vroeg nog verschillende anderen om hun handtekening, voordat hij naar het hoektafeltje terugkeerde.

„Zie je wel," zei hij. „Kost helemaal geen moeite. Zo, wat doen we nu met Gappy? We hebben weinig aan de handtekeningen, als we haar kwijt zijn."

„Ik denk dat het verstandiger is, als we bij elkaar blijven," zei Vicky. „En we moeten een gezicht trekken, alsof we ergens met een bepaald doel heengaan. Bovendien, het zal toch niet zo moeilijk zijn om een verhuiswagen te vinden en ik heb gezien dat er een soort parkeerplaats vlak vóór de kantine is."

Zij voelden zich erg verkwikt door de broodjes, en wat opgewekter dan zoëven liepen zij achter elkaar naar de deur.

„Hallo, wat doen jullie hier?"

Ze stonden doodstil. . . Die stem kenden zij. Het was de programma-assistent. Verbaasd keken ze hem aan.

„We wilden. . . we waren juist. . ." begon Peter, naar een uitvlucht zoekend.

„Dat doet er nu niet toe," zei de programma-assistent. „Hoofdzaak is dat jullie hier zijn. Ik heb jullie juist nodig. Wacht even, terwijl ik mijn thee opdrink."

Hij dronk zijn kopje in één teug leeg, terwijl zij hem zenuwachtig stonden aan te kijken. Hij zag er niet uit of hij kwaad was, maar het was beter geen risico te nemen. „Vooruit dan maar," zei hij en hij leidde ze de deur uit. „Het is een of ander klein dingetje, dat ze aan het opnemèn zijn," verklaarde hij, terwijl hij hen voortduwde, een lange gang door. „Er is vanmorgen iets mis gegaan met de opnamen en de régisseur wil nu een paar kinderen in een van de scènes hebben. Gelukkig, dat ik jullie zag, hè?"

„Ja, erg gelukkig," mompelde Vicky, zich ondertussen afvragend waar ter wereld hij het over had. De programma-assistent leidde hen naar een binnenplaats, waar een aantal mannen rondhing, die erg verveeld keken en zachtjes met elkaar praatten.

„Blijf hier een ogenblik wachten," zei de assistent, „terwijl ik de regisseur ga halen."

Meteen was hij weg. Peter keek een beetje in het rond of hij misschien de een of andere acteur herkende, die hij zijn handtekening kon vragen, en toen zag hij een enorme groene verhuiswagen staan, half verscholen achter een plaatijzeren loods! Langzaam schoof hij erheen — dat kon toch niet de wagen zijn, die Gappy die morgen had gezien? Maar ja, daar stond de naam op de zijkant geschilderd: Doneright.

WORDT VERVOLGD

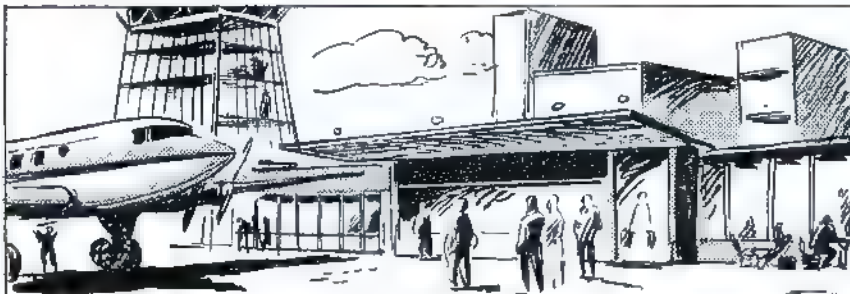
Zij zagen de heer Smith opkijken, glimlachen en zonder meer zijn handtekening in het boek zetten.

Captain JOKER

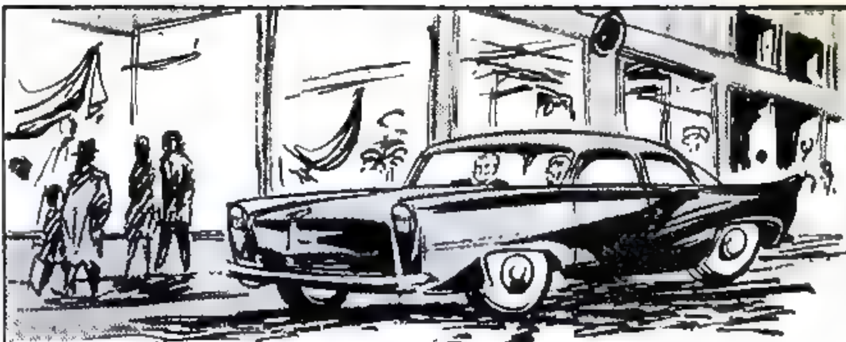

WILT U DUS MET MIJ MEEGAAN?"

HIJ LEIDDE JOKER NAAR ZIJN AUTO BIJ DE NGANG VAN HET HOTEL.
„WIJ KUNNEN DE KWESTIE BETER THUIS BEHANDELEN,"
ZEI SIR GLADSTONE. „IN HET HOTEL WAS HET TE DRUK,
IEMAND ZOU ONS KUNNEN AFLUISTEREN."

DE TOCHT GING DOOR DE BUITENWIJKEN VAN LONDEN NAAR EEN VILLAWIJK BUITEN DE STAD, WAAR SIR GLADSTONE STOPTE BIJ HET HEK VAN EEN BUITENPLAATS. ALLES WAS ER STIL EN DONKER.

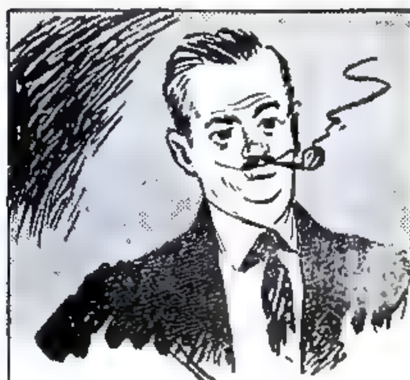

MAAR BIJNA ONMIDDELLIJK KWAM EEN MAN MET EEN STERKE ZAKLANTAARN TE VOORSCHIJN.

TOEN HIJ SIR GLADSTONE IN HET LICHT VAN ZIJN ZAKLANTAARN HERKENDE, OPENDE HIJ HET HEK. ZIJ REDEN EEN DONKERE OPRIJLAAN OP. NA ENKELE BOCHTEN ZAG JOKER EEN GROTE VILLA OPDOEMEN.

ZIJN GASTHEER LEIDDE HEM NAAR DE B BL OTHEEK.

„HET GAAT OM EEN BELANGRIJKE KWESTIE," BEGON HIJ; „IK HEB BEZOEK VAN NBREKERS GEHAD.

ZIJ HEBBEN HET SLOT VAN MIJN SAFE MET SPRINGSTOF GEOPEND EN ZEER GEHEIME DOCUMENTEN GESTOLEN. HET ZIJN BEREKENINGEN VOOR EEN NIEUWE BRANDSTOF VOOR RAKETTEN."

PEINZEND STAARDE JOKER NAAR HET VERNIELDE SLOT.

DICK TURPIN

TOEN TOM KING EN DICK TURPIN 'S AVONDS TERUGREDEN NAAR HET KLOKKEHUIS, HOORDEN ZE RUITERS NADEREN. VLUG KOZEN ZE EEN SCHUILPLAATS ONDER DE BOMEN.
DE SCHOUT EN ZIJN MANNEN! DAN MOETEN ZE LINKE NED EN JONAS GAUW GEVONDEN HEBBEN!
ZE GAAN NAAR HET KLOKKEHUIS! WE MOETEN DE ANDEREN WAARSCHUWEN.
1

BESS LOOPT HARDER DAN JOUW PAARD, TOM. BLIJF JIJ HIER IN DE BUURT. IK PROBEER ONZE VRIENDEN DOOR DE ACHTERDEUR WEG TE KRIJGEN
GOED VEEL SUCCES, DICK!

TERWIJL KAPTEIN WEST EN ZIJN MANNEN HET HUIS NADERDEN, REED DICK LANGS BINNENWEGEN NAAR DE ACHTERKANT VAN HET KLOKKEHUIS. DAAR GAF HIJ HET WAARSCHUWINGSTEKEN.
OEHOE! OEHOE! OEHOE!

MAAR TOT ZIJN VERBAZING ZAG DICK NIEMAND IN HUIS. ALLE KAMERS RENDE HIJ DOOR, ROEPEND EN SPEUREND TOTDAT HIJ GESTOMMEL HOORDE BIJ DE HAARD
KOM TE VOORSCHIJN OF IK SCHIET!
2

DICK KEEK VERBAASD TOE HOE HET SCHILDERIJ BOVEN DE HAARD WEGDRAAIDE EN EEN GESTALTE ZICHTBAAR WERD..
MAAR U SCHIET TOCH NIET OP MIJ?
CHRIS! WAAR ZIJN DE ANDEREN? WEST STAAT DIRECT VOOR DE DEUR MET ZIJN MANNEN!

WIJ HEBBEN ZE GEZIEN EN ZIJN NAAR EEN GEHEIME BERGPLAATS GEGAAN DIE IK ONTDEKT HEB. HET LEEK ALSOF IK DIT PANEEL AL KENDE...
DAAR PRATEN WE NOG WELEENS OVER. IS IEDEREEN VEILIG VERBORGEN?
3

JA, DE PAARDEN STAAN OP STAL. BEETLES IS IN DE KELDER. IK HOUD DE WACHT.
IK ZAL PROBEREN DE PAARDEN WEG TE BRENGEN.

EVEN LATER ZAT DICK WEER TE PAARD. EEN VIERTAL PAARDEN HIELD HIJ AAN DE TEUGEL, KLAAR OM TE VLUCHTEN..
4

BEHOEDZAAM LIET HIJ BESS EEN SMAL WEGGETJE INSLAAN
ACHTERKANT VAN HET HUIS EENS WILDE BEKIJKEN.
5

DICK KON MAAR ÉÉN DING DOEN. IN GALOP
PAARDEN ER VLAK ACHTER,
IN RAZENDE VAART...
PAS OP, ZE RIJDEN ONS ONDERSTEBOVEN!

DE SOLDATEN KREGEN ZELFS GEEN KANS HUN WAPENS TE GRIJPEN. IN SNELLE VAART REED DICK MET ZIJN PAARDEN DOOR HUN GELEDEREN.
HELP!
6

DAT WAS TURPIN MET DE PAARDEN VAN ZIJN VRIENDEN. ZE ZATTEN DUS NIET IN DAT HUIS. ALWEER MIS! WE ZULLEN MORGENOCHTEND EEN NIEUW SPOOR PROBEREN TE VINDEN.

LUISTER, DAT IS DE POSTKOETS NAAR DOVER!
MAAR DE PAARDEN HOUDEN HALT. VREEMD! TOM, PAS JIJ OP DE PAARDEN, IK GA KIJKEN OF HET DE POSTKOETS IS.

DICK REED MET ZIJN PAARDEN NAAR DE PLEK WAAR HIJ TOM KING HAD ACHTERGELATEN.
GELUKKIG! HEB JE DE PAARDEN?
IK KWAM ONDERWEG DE SOLDATEN OOK NOG TEGEN. IK BEN ER MAAR MIDDENDOOR GEREDEN!
7

HET WAS DE POSTKOETS, DIE TOT DICKS VERBAZING HALT HIELD BIJ DE POORT VAN HET KLOKKEHUIS.
WAT EEN LATE BEZOEKER! ALS SIMON WEST NOG MAAR AAN DE ACHTERKANT IS!
8

De ontvoerde speurder

Het was pas acht uur in de morgen, toen de bel driemaal kort overging bij dokter van Diemen. De hele familie zat juist aan het ontbijt. „Dat zal voor mij zijn," zei Peter en hij nam een grote slok van zijn thee. „Ik denk, dat het Adrie is, of Fons. Wouter kan het ook zijn. Mag ik even gaan kijken?"

„Ga je gang maar," zei dokter van Diemen. „Ik moet trouwens ook opbreken. Ik hoop, dat er niet veel patiënten op het spreekuur komen, want we moeten om tien uur de deur uit."

Mevrouw van Diemen knikte. „Op z'n laatst om tien uur, want je nichtje Annelies trouwt om elf uur en het is een uur rijden naar Nieuwbos."

Intussen was Peter naar de gang gelopen en trok met een zwaai de voordeur open. Daar stond Adrie: Adrie van timmerman de Groot. „Hai, Adrie, wat ben jij verschrikkelijk vroeg. Ben je uit je bed gevallen? Je komt toch niet voor vader, hè?"

„Niks hoor," lachte Adrie, „gelukkig niet. Als iedereen hier in het dorp zo gezond was als onze familie, dan zouden jullie verhongeren, vriend!"

„Wat kom je dan zo vroeg doen?"

„Vragen of je vanmiddag met Wouter, Fons en mij mee gaat vissen."

Even weifelde Peter. Vissen met de oude vrienden was wel erg leuk. Maar hij had al andere plannen voor de vrije middag gemaakt. Hij zou het hele huis voor zichzelf hebben, iets, dat niet vaak voorkwam. Vader en moeder waren naar de bruiloft van Annelies en Jan, zijn zusje Thea ging bij een vriendinnetje eten en spelen.

„Hallo, Peter, ga je ook mee?" Hevig remmend stopte Wouter voor het doktershuis.

Nu schudde Peter het hoofd. „Nee, ik ga vanmiddag iets anders doen."

„Wat dan?" vroegen Adrie en Wouter tegelijk.

Peter aarzelde zichtbaar. Zou hij zijn geheim aan zijn vrienden toevertrouwen? Als hij het deed, lachten ze hem misschien wel uit. Maar hij kon toch ook niet zeggen: ik vertel jullie niet wat ik ga doen. Dat was ook erg raar.

„Hm," begon hij. „Ahum. Ik, ikke, ik ga schrijven."

„Schrijven?" echode Wouter. „Wat schrijven, aan wie schrijven? Je kunt dat vanavond toch ook wel doen?"

„Nee, dat kan ik niet. Ik ben bezig een boek te schrijven. Ik heb al drie hoofdstukken af en die wil ik nu op vaders schrijfmachine uittikken. Er is vanmiddag niemand thuis, dus kan ik eens lekker van de gelegenheid gebruik maken."

Adrie en Wouter keken hun vriend in stomme verbazing aan. Die Peter, die ging een boek schrijven! En dat vertelde hij zo eventjes langs zijn neus weg.

„Kún je dat dan zo maar?" zei Adrie bewonderend. „Wat vreselijk knap."

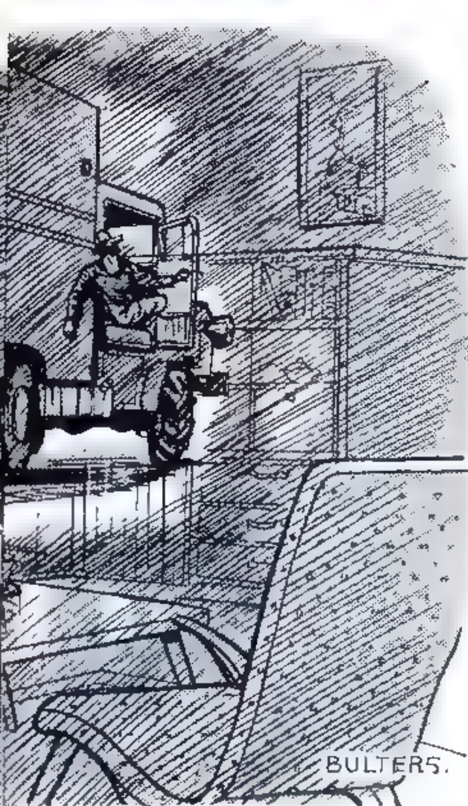
„Peter schrijft wel enorm goeie opstellen op school," vertelde Wouter. „Maar ja, dat is toch heel iets anders dan een boek. Waar gaat het eigenlijk over, Peter?"

„Het is een detectiveboek." Peter zei het met kennelijke trots.

„Waar gaat het over, en hoe moet het heten?" wilde Wouter weten.

Peter keek zijn vrienden beurtelings aan. Toen wipte hij een paar maal van zijn hakken op de tenen en terug. „Ik zal het jullie vertellen, maar dan mogen jullie het aan niemand zeggen, hoor! Alleen Fons mag het weten. Het. . . Ha, daar is Fons!"

Er stopte een vrachtauto bij de drie

DOOR
JEAN KOPPES

jongens, Fons sprong eruit. Ze zwaaiden allemaal naar Karel, de broer van Fons, die de wagen bestuurde.

„Ga je mee, ouwe vriend?" zei Fons en hij gaf Peter lachend een klap op de schouder.

„Heee, heee," riep Wouter, „een beetje meer eerbied voor een beroemd schrijver, hoor!"

Peter kreeg een kleur van boosheid. „Bah, begin je nu al? Ik wou, dat ik maar niets had verteld. Over een uur weet natuurlijk heel het dorp het."

„Kom nou," suste Wouter, „ik maakte maar een grapje. Vertel ons nu maar waar je boek over gaat en hoe het heet."

Fons keek verbaasd van de een naar de ander. Waar hadden ze het over? Wie was een beroemd schrijver? „Ik snap niks van jullie," zei hij toen.

„Peter is bezig een boek te schrijven," vertelde Adrie geestdriftig. „Een echte detective. Nu kan hij natuurlijk vanmiddag niet met ons mee."

„Luisteren jullie nu even," begon Peter haastig. „Ik zal heel in het kort vertellen wat de inhoud is. En dan race ik weg naar school. We komen anders beslist te laat, Wouter."

Wouter keek op zijn horloge en knikte toen instemmend.

„Het heet..." Even hield Peter verlegen op, „het heet: „De geschaakte speurder"."

„Prachtig!" schreeuwde Fons, „dat klinkt goed! Dat..."

„Stil nou, anders schiet ik niet op. Het gaat over een detective — Arnold Speurmans — die de moordenaar moet vinden van een witte muis, een zwarte kater, een dikke dienstbode en een oude, rijke dame. Die woonden met elkaar in een groot, afgelegen huis. Als Arnold Speurmans het huis en de tuin, de vogelkooi en de kattebak nauwkeurig heeft bekeken, gaat hij thuis over de moorden zitten piekeren. Juist als hij wat aantekeningen heeft gemaakt en een overhemdknoopje, dat hij in de kanariekooi heeft gevonden onder een loep bekijkt, hoort hij geritsel achter zich. Nog voordat hij zich kan omdraaien, wordt er een doek over zijn hoofd gegooid. Meteen wordt hij stevig beetgepakt en gebonden. Dan dragen zijn belagers hem naar een auto. Opeens weet hij niets meer. Ze hebben hem een injectie gegeven. Als hij bijkomt, zit hij gebonden in een kamertje, een donker kamertje. Hij weet de touwen waarmee hij is gebonden, met zijn tanden los te maken. En dan is het een koud kunstje om te ontsnappen .."

„Jij stelt je dat wel erg gemakkelijk voor," viel Fons hem in de rede. „Al ben je dan nog zo'n knappe speurder, het zal heus niet meevallen om uit de handen van een stel boeven los te komen."

„Dat ben ik met Fons eens," zei Wouter peinzend. „Weet je wat ik vind, Peter? En nu moet je niet nijdig worden, hoor! Ik vind dat iemand als jij, die helemaal geen ervaring heeft in politiezaken en boeven en detectives alleen maar kent uit boeken, niet zo maar een detective-boek kan schrijven. Je moet..."

„Klets!" riep Peter boos. „Ik zal jullie eens iets vertellen! Ik heb héél, héél goed over mijn boek nagedacht en alles sluit als een bus. Ik kan me precies voorstellen wat die boeven doen en wat dan de speurder gaat doen..."

„Zou jij zelf uit de handen van boeven kunnen loskomen?" vroeg Wouter weer. „Pas als jij het zelf zou kunnen, kun je het ook beschrijven."

„Ik weet zeker dat het mij zou lukken," zei Peter kortaf. „En nu gaan we als de wind naar school, anders kunnen we vanmiddag terugkomen."

Hij rende om het huis en greep zijn fiets. Hij racete achter Wouter aan. Fons en Adrie gingen de andere kant op. Adrie naar de werkplaats van zijn vader, waar hij bezig was aan een radiotafel voor de burgemeester, en Fons naar het expeditiekantoortje van zijn vader, waar een stapel nota's lag te wachten die hij moest behandelen.

Peter had de hele ochtend met moeite zijn aandacht bij de lessen gehouden. Steeds dwaalden zijn gedachten af naar zijn speurdersroman. Wat een onzin van Wouter om te zeggen, dat hij geen detective zou kunnen schrijven, omdat hij niets van politiezaken wist! Hij kon zich best de gedachten van die mensen voorstellen. Of... opeens zag hij zichzelf in de huiskamer zitten met vader. Het was

„Het gaat over een detective — Arnold Speurman — die de moordenaar moet vinden van een witte muis, een zwarte kater, een dikke dienstbode en een oude, rijke dame."

Hij gilde. Het klonk gedempt, want een hand werd op zijn mond gelegd.

een paar dagen geleden gebeurd. In de krant had gestaan, dat een jongeman een oude boer had overvallen en zijn geld had geroofd. Hij had verontwaardigd uitgeroepen: „Daar kan ik met mijn verstand niet bij, vader, dat iemand een oude man kan neerslaan alleen om een beetje geld."

„Nee, beste jongen," had vader toen ernstig gezegd, „daar kun jij zeker niet met je verstand bij. Jij leeft in een geheel andere wereld. Jij bent een normale jongen, die in een gezellige familie is opgegroeid, zonder ooit iets te kort te komen. Maar er zijn tal van kinderen, die het niet zo best hebben en die van hun geboorte af heel vreemde dingen meemaken, die ze tenslotte zelf gewoon gaan vinden. Pas als je een volwassen man bent, die goed in de wereld heeft rondgekeken, zul je kunnen begrijpen hoe iemand tot zo'n vreselijke misdaad kan komen. Denk er nu maar niet verder over na. Maar wat had dat met zijn boek te maken? Peter haalde wrevelig de schouders op. Heel diep in zijn hart wist hij, dat vaders en Wouters woorden wel degelijk met zijn boek hadden te maken. Hij wilde het echter niet voor zichzelf bekennen.

Als Alex die naast hem zat, hem af en toe niet een por had gegeven en een goed antwoord had ingefluisterd, had hij vast op zijn vrije middag moeten terugkomen. Dank zij Alex kwam hij de ochtend straffeloos door.

Toen Peter en Wouter om twaalf uur de lange weg naar hun dorp terugfietsten, waren ze beiden zwijgzaam. Peter was met zijn gedachten bij Arnold Speurmans. Waar Wouter aan dacht, wist hij niet. Het scheen wel iets aardigs te zijn, want af en toe zat zijn vriend breed te grijnslachen.

„Je weet dus zeker, dat je niet met ons gaat vissen?" informeerde Wouter nog even toen ze het doktershuis hadden bereikt.

Peter schudde het hoofd. „Volgende keer! Nu ga ik werken. Ik begin meteen."

Wouter keek hem een ogenblik na en reed toen weg met een brede grijns om zijn mond.

Heel zorgvuldig sloeg Peter met zijn vingers op de toetsen van zijn vaders schrijfmachine. Het ging niet zo snel, maar er mocht dan ook geen foutje in zijn werk komen!

Hij was zo ingespannen bezig, dat hij eerst niet eens de bel hoorde overgaan. Pas toen er heel lang en doordringend werd gebeld, realiseerde hij zich dat hij alleen thuis was en open moest doen. Er kon wel iemand voor vader op de stoep staan.

Mopperend liep hij door de lange gang. Toen hij de deur bijna had bereikt, werd opeens een doek over zijn hoofd gegooid! Hij gilde. Het klonk gedempt, want een hand werd op zijn mond gelegd. Peter worstelde om los te komen. Het lukte hem echter niet. Hij voelde dat er een paar mannen om hem heen waren. Terwijl hij alle moeite deed aan zijn belagers te ontkomen, brak het angstzweet hem uit. Zijn hart bonsde zo fel als hij nog nooit had meegemaakt.

Toen drukten de mannen hem op de grond en bonden zijn armen tegen zijn lichaam. Zijn benen werden ook stijf geboeid. Een van de mannen hield nog steeds een hand stevig op zijn mond, als hij wilde schreeuwen. Dan kreeg hij het verschrikkelijk benauwd. Peter besloot verstandig te zijn en voorlopig maar geen kik te geven. Allerlei gedachten gingen hem door het hoofd. Het ergste was dat er niemand in huis was en dat er voorlopig ook niemand zou komen opdagen. Wat zouden de inbrekers willen? Natuurlijk geld en sieraden en tafelzilver. Moeder had gelukkig weinig sieraden en die droeg ze nu op de bruiloft. Ze bezaten prachtig tafelzilver: dat was nog van grootmoeder geweest. Peters lippen trilden zenuwachtig. Dat zilver zouden ze wel kwijtraken. En geld! Hij wist werkelijk niet of vader veel of weinig geld in zijn bureau had zitten.

„Zo kereltje, waar is het geld opgeborgen?" bromde een akelige stem met een neusgeluid.

„Ik weet het niet," piepte Peter angstig.

„Dat kenne we. Zeg op, of we zullen je mores leren. Voel je dit?..."

Ja, Peter voelde het! Dat koude ding dat tegen zijn voorhoofd werd geduwd, kon niets anders dan een pistool zijn. Hij begon te trillen, van top tot teen.

„In de bureaula," fluisterde hij machteloos. Meteen hoorde hij iemand weglopen. Kon hij toch maar wat zien! De mannen hadden de doek echter zo stevig voor zijn ogen gebonden, dat er geen straaltje licht door kwam.

Een hele tijd bleef het stil. Toen kwamen de voetstappen er weer aan. „Niet de moeite," mompelde de akelige stem. „Vooruit jongen, waar is het andere geld?"

„We hebben geen ander geld," zei Peter. „Wel op de bank, misschien, maar niet hier."

„Maak dat de kat wijs. Waar is het andere geld?"

„Heus, meneer," huilde Peter half, „wij hebben geen geld in huis."

Nu lachten de mannen dreigend. „We nemen hem mee, dan krijgen we wel losgeld," bromde een van hen.

Bij deze woorden kromp Peter ineen. Wat zou er met hem gebeuren? Als ze hem maar niet zouden doden! Wat een afschuwelijke boeven! Er werd snel een lap op zijn mond gebonden. De mannen tilden hem op en droegen hem het huis uit. Hij wist niet of hij aan de voor- of achterkant van het huis was. Hij probeerde te schreeuwen. Als iemand het maar zag of hem hoorde! Hij bracht echter geen geluid uit. Toen voelde hij, dat de kerels hem ergens in tilden. Hij werd neer-

gelegd, er klonk gebrom van een motor en daar reden ze...

Hoelang de rit duurde, wist Peter niet. Zo gauw de auto reed, knoopten de mannen de doek voor zijn mond los. „En denk erom, dat je niet schreeuwt," dreigde een van hen. „Ik ben een goed schutter."

Misschien na een uur, misschien na twee uur stond de auto stil. Peter werd er uitgetild en ergens binnengedragen. Hij voelde dat de mannen hem naar een bovenetage droegen. Daar legden ze hem ergens op de grond

„Je mag je blinddoek af," zei de akelige neusstem, „je kunt hier toch niks zien." De doek werd losgemaakt, Peter knipoogde tegen een duistere ruimte. Een deur werd gesloten. Hij was alleen, dat voelde hij.

Nadat hij een poosje stil had gelegen, begon hij iets te onderscheiden. Hij lag op een kleine zolderkamer. Het schuine dakraam was met een dikke doek bedekt. Tegen een wand kon hij de vage omtrekken van een bed onderscheiden.

Peter zuchtte diep; daar lag hij nu. Hoelang zou het duren? Tot zijn vader voor hem zou hebben betaald of tot de politie hem zou hebben gevonden? Zou de politie hem wel kunnen vinden? Plotseling dacht hij aan zijn detectiveboek. Aan Arnold Speurmans. Wat zou hij doen? Ja, wat had hij hem laten doen? De knopen van de touwen losmaken met zijn tanden! Voorzichtig ging hij zitten en probeerde met zijn tanden bij het touw te komen. Het was echter zo dik, dat hij dadelijk moest toegeven, dat het een belachelijk idee was een touw met de tanden los te krijgen. Maar hoe kon hij dan wél vrij komen? Peter piekerde en piekerde, maar hij wist het niet.

En toen ging de deur van het kamertje weer open. Een schim kwam binnen.

De blinddoek ging weer voor de ogen, sterke armen tilden hem op en droegen hem naar beneden. Daar werd hij ten tweede male in een auto getild. Het moest dezelfde vrachtauto zijn. Na een paar minuutjes rijden stond de auto stil, Peter werd eruit getild en weer ergens binnengedragen. Hoewel hij geen doek voor de mond had, durfde hij geen kik te geven.

Het huis waar ze nu waren, had een betegelde gang. Dat hoorde Peter aan de voetstappen van de mannen. „Zo," zei een van de ontvoerders, „meneer mag zitten."

Opeens werd de blinddoek afgerukt. Peter slaakte een luide gil. Hij was in een lichte kamer: de kamer van zijn vader! Hij zat op de stoel voor het grote bureau. De schrijfmachine stond er nog, precies als toen hij was opgestaan om open te doen. Zijn knipperende ogen staarden naar de getikte letters voor zijn neus. Wat stond daar? Er was iets met hoofdletters getikt en dat had hij niet gedaan. Peter las: EN WAT DEED DE SPEURDER? HIJ BEET DE KNOOP DOOR. WAAROM HEB JIJ DAT NIET GEDAAN, PETER?

„Dat is, dat was..." stamelde hij hardop. Op dat moment kwamen er vier lachende hoofden boven het bureau uit. De hoofden van Wouter, Fons, Adrie en Karel.

„Ik..." begon Peter woedend, en meteen hield hij op. Het gebeurde gleed in een paar seconden als een film voorbij. Ze hadden hem aardig beet gehad. En ze hadden bewezen, dat Wouter gelijk had en niet hij! Het was eigenlijk een mooie grap geweest. En opeens brak hij in een schaterende lach uit. De vrienden vielen hem luidkeels bij.

„En nu verzoek ik jullie vriendelijk de touwen los te maken," zei hij tenslotte. „Dan kan ik de tranen uit mijn ogen vegen en de blaadjes van mijn boek verscheuren. Misschien dat ik het over een jaar of wat opnieuw zal proberen. Als ik iets meer van boeven en politie weet."

„Dat is, dat was..." stamelde hij hardop.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

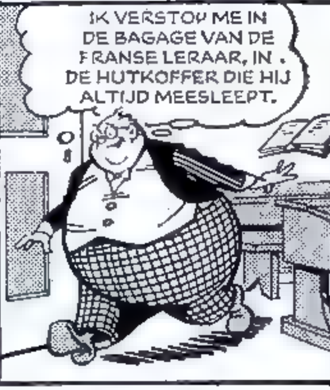

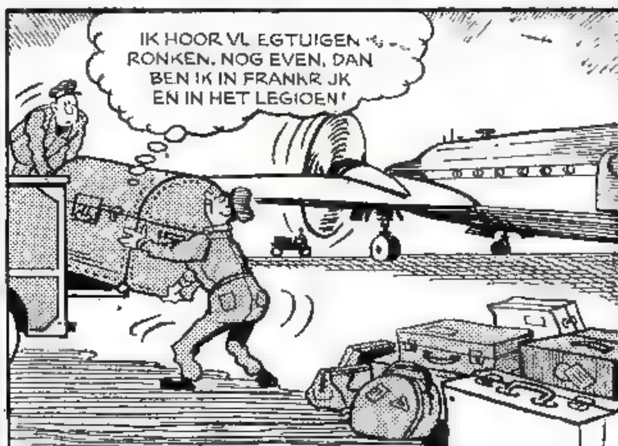

MENEER KWEL HEB IK NU WEL VOOR HET LAATST GEZIEN. LEVE FRANKRIJK!

ALLES GAAT GOED TOT AAN DE LUCHTHAVEN
WAT EEN ZWAAR VRACHTJE, MENEER, EVEN LATEN WEGEN.
ER ZITTEN ALLEEN MAAR WAT BOEKEN IN

DIE KOFFER WEEGT MEER DAN HONDERD KILO, DAT KOST U EEN LIEF DUITJE, MENEER
AFFREUS, ABOMINABEL!

U KUNT VEEL BETER DE KOFFER TERUGSTUREN EN LATEN VERZENDEN PER ZEEPOST
EXCEL-LENT, DAT DOE IK!

IK KRIJG ZO'N HONGER. IK HOOP DAT WE GAUW IN FRANKRIJK ZIJN

IK HOOR VLIEGTUIGEN RONKEN. NOG EVEN, DAN BEN IK IN FRANKRIJK EN IN HET LEGIOEN!

LATER...
MENEER KWEL, DE KOFFER IS TERUGGEKOMEN, HIJ WAS TE ZWAAR VOOR HET VLIEGTUIG!
BEST, ZET HEM MAAR OP MIJN KAMER.

HIER IS IE. OEI, WAT EEN GEWICHT!
KALM AAN, JULLIE!
HÈ?!

HOORDE JE DAT? ZULLEN WE EENS KIJKEN?
SCHIET OP OF IK GA NIET NAAR HET VREEMDELINGENLEGIOEN!

LEVE FRANKRIJK... WAAROM LETEN JULLIE ME ... OOO, MENEER KWEL!
BILLIE!

GAAT U SOMS OOK NAAR HET LEGIOEN? OF ... EH
DUS JIJ DACHT MIJ TE ONTGLIPPEN, HÈ?

IK ZAL JE TRAINEN, BUK MAAR VAST. VOOR HET VREEMDELINGENLEGIOEN MOET JE FLINK GEHARD ZIJN.
DAN LIEVER LATIJN!

AVONTUUR IN DE NATUUR

DE HAVIK EN DE GESLEPEN EKSTER

Snuffelend kwam de haas te voorschijn uit de dichte dekking van het braambosje. Onmiddellijk had de havik hem gezien. De felgele ogen hechtten zich aan de onverwachte buit, die langzaam naderbij huppelde. Nu was hij midden op het open veldje. De havik boog zich voorover. Toen schoot hij los van zijn uitkijkpost in de boom. De wegrennende haas was spoedig ingehaald ...

De eksters in de verte hoorden een klagende kreet. Daar moesten ze meer van weten. Misschien zat er een haas in een strik. Dat zou een buitenkansje zijn!

De havik keek verstoord op, toen de eksters boven hem een geschetter aanhieven dat horen en zien verging. Als gekken fladderden ze rond in de takken. Om de beurt dokén ze overmoedig naar de havik, die onwillekeurig ineenkromp. Al dat lawaai was hem beslist niet welkom. Het lokte zo gemakkelijk vossen of buizerds, die hem zijn buit zouden betwisten. Daar had je het al. Er klonk haastig geritsel in de struiken. De havik vloog op. Stilletjes knepen de eksters ertussenuit ...

Met een grijns van voldoening tilde de stroper de haas aan de achterlopers op. Was hij even blij, dat ie voor de zekerheid maar was gaan kijken, wat het geschetter van die eksters te beduiden had!

Toen de havik een kwartier later terugkwam om zijn verstoorde maaltijd te hervatten, was de haas verdwenen. De vogel kikerde van teleurstelling. Als een grijze schim zeilde hij weg tussen de stammen van het bos. Telkens hield hij even op met vleugelslaan om met strakke wieken te zeilen. Eksters! Daar bewoog het gehate zwart-witte verenpak! De havik versnelde zijn vaart. Laag over de grond zette hij de aanval in. Als een barstende bom sloeg hij midden in de troep, die in paniek uiteenstoof. Eén ekster koos de havik uit. Razend joeg hij achter hem aan. De ekster was niet snel, maar behendig. Zijn lange staart liet hem de vreemdste capriolen maken en stuurde hem onverwachts loodrecht omhoog, zodat de havik onder hem doorschoot. En toen hij haastiger dan ooit terugkwam, vloog de ekster al zes, zeven meter verder, krijsend van opwinding. De havik zette alles op alles: hij zou en moest die ekster vangen. Hij stormde achter hem aan, opzij, omhoog, omlaag ... Toen moest hij uit alle macht remmen om niet te pletter te slaan tegen het wildraster, het hoge hek van gaas, dat opgetrokken was om herten en reeën weg te houden van de akkers. Onderin was een gat, waar hazen en konijnen doorkropen. Daar zat nu de ekster. Op een boomtak boven hem loerde de havik. Zijn felle ogen schoten vuur. De ekster schaterde. Als de havik rechts aanviel, kroop zijn begeerde buit door het nauwe gat naar links, achter het gaas, waar de havik niet bij kon. En wanneer deze woedend over het raster heenvloog, hipte de behendige ekster bedaard naar de andere kant en sjakkerde smalend. Totdat de havik genoeg had van het spelletje en verdween ...

Met een ballon gaat het ook...

Dat wordt dan drie dollar en zestig centen, Jim," zei Ned Morris. „En dan staat er nog anderhalve dollar van de vorige reis. Dat is dus bij elkaar vijf dollar en tien centen."

„Jullie worden met de dag duurder," klaagde Jim.

Ned knikte. „Dat kan niet anders, Jim. Oorlog maakt alles duur en hoe dichter de vijand nadert, hoe hoger de prijzen worden."

Hij bladerde in een groot vettig kasboek en liet zijn vinger langs de namen glijden.

„Daar heb ik je," zei hij, „Jim Pencroft, anderhalve dollar."

Hij haalde een stompje inktpotlood uit zijn vestzak en schreef met grote, scheve hanepoten: voldaan, den 18den July 1864.

Jim dronk zijn glas leeg. „Ik moet maken dat ik wegkom," zei hij. „Over drie kwartier zeilt de *Good Hope* uit."

Ned Morris klapte het kasboek dicht. „Er zijn er hier in Charleston heel wat, die graag met je mee zouden willen, Jim. We zitten er benauwd voor op het ogenblik. Sherman is vlakbij, met z'n yankees. Nog hooguit een dag of twee, dan hebben we ze hier. Langer houdt Collins de stad beslist niet."

Pencroft stak zijn hand uit. „Het is te hopen dat ze de boel een beetje heel laten, Ned. Nou, sterkte en tot ziens, zullen we maar zeggen."

Hij beende de winkel uit en ging met grote passen de kant van de haven op. In de verte, naar het westen toe, klonk het gebulder van geschut en van tijd tot tijd zag hij een troep soldaten, die in de richting van het front trokken.

Toen hij aan de kade kwam, waar de *Good Hope* had gelegen, zag hij tot zijn verwondering slechts een paar kleine vissersschepen, doch het fregat waarmee hij uit Londen was gekomen, viel nergens te bekennen. Hij ging naar het kantoor van de havenmeester, die in druk gesprek was met een paar Portugese zeelieden.

„Hela, meester," zei hij, „ik zoek de *Good Hope* uit Londen."

De havenmeester legde zijn sigaar neer. „Dan zul je een paar goeie ogen moeten hebben. De *Good Hope* heeft vier uur geleden het anker gelicht en is er onder vol zeil vandoor gegaan. Ik denk dat het voorlopig wel de laatste Engelsman is, die Charleston heeft aangedaan."

„Zo," zei Pencroft, „en waarom dan wel?"

„Omdat de yankees met acht kanonneerboten op de loer liggen," antwoordde de havenmeester. „D'r komt geen schip meer in of uit."

„O!" zei Jim Pencroft. „Nou, dan word je bedankt, meester." Hij stak zijn handen in z'n zakken en kuierde terug naar de stad.

„Fijne boel," zei hij. „Laten ze mij op de kaai staan en elk ogenblik kunnen de yankees hier zijn. Wat koop ik voor die grap?"

Een wagen met twee paarden ervoor reed hem met grote snelheid achterop en passeerde zo rakelings, dat Pencroft haastig opzij sprong. Hij riep de koetsier iets onvriendelijks achterna en ging verongelijkt verder.

Onder het lopen merkte hij, dat hij honger begon te krijgen. Hij zocht een eethuis in de binnenstad op en ging aan een tafeltje zitten. Een dikke man met een groezelig schort voor kwam naar hem toe. „Wat wenst meneer?"

„Ik wil kip," zei Jim, „en geef me d'r maar een goeie portie bonen bij."

De kelner schudde het hoofd. „Is er niet meer, meneer. Geen kip en geen bonen."

„Géén kip?" zei Pencroft. „En die dan?" Hij wees naar twee goed geklede mannen, die enkele tafeltjes verderop zaten. „Als dat geen kip is..."

„Het is kip, meneer," zei de kelner, „maar de laatste die we hadden. Het is oorlog, moet u rekenen. De yankees zijn nog maar een paar mijl van de stad af. Over een week zult u nog wel iets anders beleven. Dan zijn we misschien blij als we een homp brood hebben."

„Hm," zei Jim, „geef me dan maar wat je wel hebt."

De man slofte weg en Pencroft wierp een blik op de twee aan het andere tafeltje. De een was een man van een jaar of vijftig. Hij droeg een zwarte lakense jas, zijn haren begonnen al grijs te worden. De andere man was jonger. Hij at haastig en legde van tijd tot tijd zijn vork neer om iets op te merken.

„Geloof me, Daniël," hoorde Jim hem zeggen, „je kunt bedenken wat je wilt, maar wég kom je hier niet."

De ander tikte geërgerd met het heft van zijn mes

op de tafel. „We móeten hier vandaan. Half augustus moeten we in Londen zijn, hoe dan ook."

De jongste van de twee haalde zijn schouders op. „Als jij iets weet?'

„Nog niet," antwoordde zijn metgezel, „maar we zullen wel iets vinden. Als je geld laat zien, valt er altijd iets te bedenken."

„Aha!" dacht Pencroft. Hij stond op en ging naar het andere tafeltje. „Neem me niet kwalijk dat ik een paar woorden van uw gesprek heb opgevangen, heren," zei hij vriendelijk, „maar het schijnt dat u in dezelfde moeilijkheden verkeert als ik. Mijn naam is Pencroft, Jim Pencroft uit Londen. Ik hoor op de *Good Hope*, maar die is zonder mij vertrokken."

„Ik ben Stoke," zei de oudste van de twee, „en dit is meneer Cardigan. Weet u misschien een mogelijkheid om weg te komen? Het zou ons best iets waard zijn."

Pencroft kneep zijn linkeroog dicht. „De gemakkelijkste manier zou natuurlijk zijn een paar paarden te kopen en te zien of u in Savannah kunt komen. Maar de yankees hebben de stad van alle kanten omsingeld. Te land en op zee. Er komt geen man en geen schip meer uit."

Het mes van meneer Stoke daalde opnieuw, maar ditmaal raakte hij er zijn bord mee, waar een grote barst in sprong.

„Kijk eens, Pencroft," zei hij, „als ik op 14 augustus niet in Londen ben, verlies ik elfduizend pond. U begrijpt dus. . ."

Pencroft floot tussen zijn tanden. „Da's een lief bedrag, meneer Stoke. Zou het u vijfhonderd pond waard zijn, als ik u hier vandaan hielp?"

„Dat zou het zeker," zei Stoke. „Maar hoe? Een schip is er niet."

Pencroft ging aan het tafeltje zitten, keek om zich heen en stak zijn rechterwijsvinger op. „Kijk 'ns, heren, als je zo hier en daar komt, dan wil je nog weleens iets opvangen. Zo gaat het mij tenminste. Ik bedoel, als je je oren gebruikt. . ."

„Ja, ja!" zei Stoke ongeduldig. „En wat is dat dan, wat u gehoord hebt?"

Jim Pencroft haalde zijn pijp te voorschijn en begon die rustig te stoppen. „Nee, een schip is er niet. Maar met een ballon gaat het ook. Ik weet dat er in Charleston een ballon gereed wordt gehouden, die bestemd is om een rijke burger hier vandaan te brengen."

„Wie is dat?" zei Cardigan verbaasd.

„Doet er niet toe, meneer," zei Pencroft. „Die rijke heer komt toch wel weg. Wat denkt u ervan?"

Stoke en Cardigan keken elkaar aan. „Hoe vind je dat, Randolph?" vroeg de oudere man.

„Tja," zei Cardigan, „het zou natuurlijk best waar kunnen zijn."

Jim Pencroft sloeg met zijn vuist op tafel. „Het is waar! U denkt toch niet dat ik maar wat uit m'n duim sta te zuigen?"

„Natuurlijk niet," zei Stoke haastig. „Meneer Cardigan zegt het een beetje raar, maar hij bedoelt het goed, nietwaar, Randolph?"

„Natuurlijk," zei Cardigan. „Ik bedoel eigenlijk: hoe krijgen we die ballon te pakken. Dat ie er is geloof ik wel, maar daarmee hebben wij 'm nog niet te pakken. En als we 'm hebben, wie moet dat ding dan besturen? Ik weet niets van ballonnen en meneer Stoke nog veel minder"

Jim Pencroft lachte slim. „Laat u dat maar aan mij over. Als u hier rustig blijft zitten, maak ik de zaak in orde en dan kom ik u ophalen als het zover is. Maar dan wou ik wel graag een voorschotje hebben."

Stoke trok zijn wenkbrauwen op. „Nou. . ." zei hij. Cardigan stootte hem onder de tafel aan. „Natuurlijk, Pencroft, dat kan. Is vijf pond genoeg?"

„Maak er vijftig van," zei Pencroft. „Ik neem heel wat risico, meneer Cardigan."

„Zou het u vijfhonderd pond waard zijn, als ik u hier vandaan hielp?"

Zijn landgenoot haalde een dikke portefeuille voor de dag en nam er vijf bankbiljetten uit. „Ik vertrouw erop dat u terugkomt. . ."

Jim Pencroft grinnikte en borg de bankbiljetten in zijn binnenzak. „Als ik niet terugkom, dan heeft iemand de trekker van een geweer overgehaald," zei hij. „Zo niet, dan kunt u op me rekenen."

Hij verliet het eethuis, nagestaard door Stoke en Cardigan. „Daar gaan je vijftig pond," zei Stoke, „maar of ze terugkomen is een andere zaak."

„Ze komen terug," besliste Cardigan. „Waarom wil je wedden, Daniël?"

„Om een fles wijn," zei Stoke, „en ik zal 'm meteen maar laten komen."

Het werd acht uur, negen uur. Buiten viel de schemering en intussen hadden de twee zakenlieden een stevig avondmaal gegeten.

Om kwart over negen ging de deur open. „O zo. . ." zei Cardigan triomfantelijk.

Het gezicht van Daniël Stoke klaarde op. „Die wijn betaal ik, Randolph," zei hij, „met plezier." Hij knikte naar Pencroft, die haastig op hun tafeltje afkwam. „Hoe is het afgelopen?"

„Goed," zei Pencroft. „We moeten opschieten, heren" Cardigan wenkte de kelner en rekende af, terwijl Pencroft een groot stuk brood in zijn mond stak, dat van de maaltijd was overgebleven.

Hij ging de beide mannen voor door een doolhof van nauwe straten en hield stil bij een groot huis, waaraan een uitgestrekte tuin grensde, die door een hoge muur van de straat was gescheiden.

„Hier is het," zei hij. Hij duwde het hek open en wenkte de beide anderen dat ze hem moesten volgen.

Ze gingen door de tuin, waar een sterke geur hing van bloeiende heesters. Het was nu bijna donker en Stoke, die tamelijk bijziende was, trapte tweemaal in een bloemperk.

„Zijn we er nog niet?" vroeg hij. Pencroft legde zijn vinger op zijn lippen. „Stil!" siste hij. Hij boog de takken

van een oleander opzij en bracht Stoke en Cardigan naar het achterste gedeelte van de tuin, dat door hoge bomen was omgeven

„Kijk," zei hij, „dat is 'm."

Even boven de grond zweefde een stevige mand, die aan een grote ballon hing. Het gevaarte werd door het dichte gebladerte aan het oog onttrokken en dikke touwen, die zorgvuldig aan de bomen waren bevestigd, beletten het opstijgen.

„Lieve help," zei Cardigan, „dat is nogal geen kleintje. En wordt dat ding helemaal niet bewaakt?"

„Ja. . " zei Jim Pencroft. „Daar ligt ie."

Meneer Stoke deed een stap naar voren en tot zijn schrik zag hij een soldaat in het uniform van de zuidelijken, die languit op de grond lag

„Je hebt hem toch niet vermoord, Pencroft?"

„Wat denkt u van me," zei Jim verontwaardigd. „Ik heb hem alleen maar een slaapdrankje gegeven Kijkt u maar." Hij hield een lege rumfles omhoog en knipoogde tegen Cardigan. „De beste die ik krijgen kon, meneer. Als u me nu even wilt helpen, dan maken we de touwen los."

Stoke en Cardigan hielden de mand vast en intussen bevrijdde Pencroft de ballon van zijn boeien.

„Vlug, heren," zei hij. Stoke zwaaide zijn benen over de rand en Cardigan wipte achter hem aan. Het had weinig gescheeld of Jim zelf was achtergebleven, maar op het laatste ogenblik zag hij nog kans de bovenkant van de mand te grijpen; terwijl de ballon steeds sneller boven de bomen uitsteeg, werkte hij zich handig naar binnen

Steeds hoger gingen ze, boven de bomen uit en over de huizen van de donkere stad. Cardigan keek naar beneden, waar hier en daar een lichtje brandde „Een machtig gezicht, hè?" zei hij

„Tja," zei Stoke. „Ik zou het nog veel machtiger vinden, als ik wist waar we terechtkomen."

Pencroft maakte zijn wijsvinger nat en hield hem omhoog „We hebben geluk," zei hij, „de wind komt pal uit het zuiden."

„Best mogelijk," vond Stoke, „maar daarom. . ." Er klonk een hoog fluitend geluid en een seconde later ketste er iets langs het riet van de mand.

„Alle haaien!" zei Pancroft geschrokken, „ik geloof dat ze ons in de gaten hebben." Hij boog zich over de rand en keek naar de stad in de diepte. Op een open plaats in het centrum, die helder verlicht was door fakkels en grote olielampen, zag hij een aantal kleine figuurtjes door elkaar lopen Zelfs op deze hoogte was het gemakkelijk te zien dat ze geweren hadden en dat deze schuin naar boven waren gericht

Pencroft nam een zak zand en tilde hem op de rand van de gondel

„Vlug, meneer Cardigan," zei hij, „we moeten maken dat we hoger komen. Zo heel gemakkelijk zullen ze ons wel niet raken, maar het scheelde toch maar weinig."

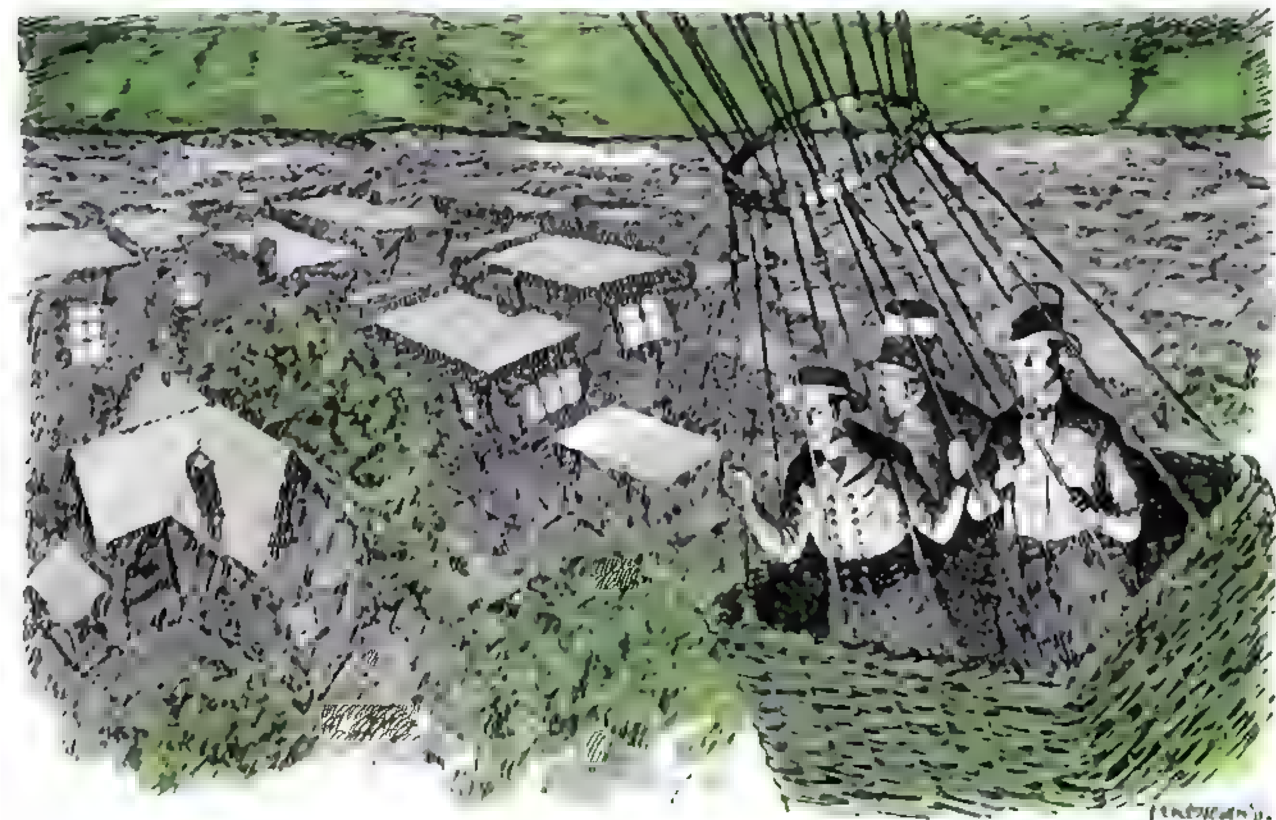
Hij gaf de zak een duwtje en hun ogen volgden het voorwerp op zijn val in de diepte.

Ook Cardigan greep een zak. Steeds meer ballast verdween over de rand en spoedig was de ballon buiten het bereik van de schutters gekomen. Even buiten Charleston konden ze duidelijk de linies van de yankee troepen zien, die een dichte ring om de stad hadden geslagen. De kanonnen zwegen nu, maar op verscheidene plaatsen zette de gloed van brandende plantages de omgeving in helder licht.

„Als ze ons maar niet zien," zei Stoke, terwijl hij naar de vlammen keek

„Kan niet," stelde Pencroft hem gerust. „En áls ze ons zien, gebeurt er nog niets. Daarvoor zitten we te hoog."

W O R D T V E R V O L G D

Steeds hoger gingen ze, boven de bomen uit en over de huizen van de donkere stad.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

VERWONDERD LIEP ELSA MEE, NIET VERMOEDEND DAT HET MEISJE WAARMEE ZE BEVRIEND WAS GERAAKT, PRINSES ANITA WAS. DEZE WAS NU WEER OP EEN IDEE GEKOMEN OM HAAR VRIENDIN AAN EEN NIEUWE JURK TE HELPEN VOOR HET FESTIVAL.

HALF IN ERNST, HALF SCHERTSEND, ZEI PRINSES ANITA...
EN ALS IK OP DE MUUR KLOM OM UIT TE KIJKEN? ZOU JE DAN DURVEN?
ZOU JE DAT HEUS DURVEN, ANITA?

ANITA HIELD WOORD.
IK ZAL UITKIJKEN TOTDAT ZE DE-LAMPIONS AAN-STEKEN; ALS JE HET LICHT ZIET, MOET JE BEGINNEN.
GOED DAN, IK ZAL M'N BEST DOEN.

ANITA KLOM VLUG OVER DE MUUR EN LIET ZICH IN DE TUIN ZAKKEN.
MEESTAL KOMEN PRINSESSEN ZO NIET HET KASTEEL BINNEN! NU MOET IK ME GAUW VERKLEDEN.

BIJ HET ZOMERHUISJE, WAAR ZIJ HAAR GALAJAPON HAD NEERGELEGD, ZAG ZE IN DE VERTE DE GASTEN KOMEN.
DAAR IS TANTE FLAVIA MET ERIK EN GRAAF VAN ROFFSTEIN. IK BEN NOG NET OP TIJD.

EVEN LATER KWAM DE PRINSES NAAR BUITEN.
UW CHARMANTE VERSCHIJNING EN DE MUZIEK, HOOGHEID...
ZO, ANITA, WE WACHTEN OP JE SPEL!
EERST MOETEN DE LAMPIONS BRANDEN, WILT U EEN LAKEI WAARSCHUWEN?
EH... WE VERHEUGEN ONS EROP!

EEN VOOR EEN BEGONNEN DE LICHTJES TE SCHIJNEN DOOR DE BOMEN.
HET TEKEN, WAAROP ELSA WACHTTE!

WIE PUZZELT ER MEE?

SPREEKWOORDPUZZEL

8-9-3 3-15-9-8-6 4-9-9-3 2-15-9 1-15-3-6 15-11 9-5 7-16 9-9-3 12-13-9-2-10-9 14-14-3.

Wat je hier ziet staan moet een spreekwoord voorstellen, maar de letters zijn allemaal vervangen door cijfers. Je hebt natuurlijk weleens meer zo'n opgave onder je neus gehad. Het verschil met de vorige is, dat er nu eens geen omschrijvingen zijn, maar plaatjes, die allemaal een bepaald woord betekenen. Bij elke afbeelding staan cijfers, zoals je ziet,

1-14-13	2-14-6	10-14-8	1-15-15-8
11-13-9-16	4-13-14-16	16-6-5-7-2	12-14-14-3

en als je weet welk woord bedoeld wordt, dan weet je ook welke letters de cijfers voorstellen. Je gaat dan deze cijfers ook in het spreekwoord opzoeken om de letters erbij te zetten. Zo ga je door tot je alle woorden gevonden hebt. Elk zelfde cijfer is steeds dezelfde letter.

GEBROKEN WOORDEN

VER	ANE	TSEN
PL	RO	ET
SM	DS	AGD
BE	PLAA	EP
LEI	AR	TER

Vijf woorden zijn elk in drie stukken gebroken. De eerste en de laatste stukken zijn op hun plaats blijven staan. Het middelste rijtje is dus door elkaar geraakt. Proberen jullie eens of je de goede volgorde kunt terugvinden. De eerste letters van het middelste rijtje vormen dan van boven naar beneden gelezen de naam van een dier

ZOEK DE LETTER

VER	EER
ON	VEN
KA	OS
VER	AAK
VAL	ES
VER	TAND

Hier staan twee rijen kleine woordjes, maar je kunt tussen elk paar woordjes een letter zetten, waardoor steeds één groter woord ontstaat.

De omschrijving van de woorden, die je moet vormen zijn:

1 Rijdende voertuigen
2 Niet door 2 deelbaar
3 Ouderwets rijtuig
4 Pret, plezier
5 Reistas
6 Hersens, kennis

Als je alle woorden gevonden hebt, vormen de letters, die je van boven naar beneden hebt ingevuld, de naam van een feest in de open lucht.

TOVERVIERKANT

In dit vierkant moet je van links naar rechts de vier gevraagde woorden invullen. De aardigheid is, dat je dezelfde woorden ook van boven naar beneden moet kunnen lezen.

1 Windrichting
2 Vloeibaar vet
3 Aanspreektitel van vorsten
4 Deel van de voet

1	2	3	4
2			
3			
4			

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Ruitpuzzel

K
K A
K A R
K R A S
K A A R S
R A A K
A A R
A R
A

Omzetraadsel

1 GRAAT
2 LENTE
3 IERSE
4 MAKER
5 WATER
6 ONDER
7 ROEST
8 MEREN

De eerste letters vormen van boven naar beneden gelezen het woord GLIMWORM

Verborgen dranken

1 Koffie (gebruik of fietst); 2 water (zien wat er staat); 3 thee (het heel lang); 4 melk (hommel kroop)

Puzzelsom

PIRAMIDE: De volledige oplossing krijg je zó:
(PIT-T) + (RAT-T) + (MIER-ER) + (DEN-N)
WATERLELIE: (WAS-S) + (OTTER-OT) + (LES-S) + (LIED-D)

Spreekwoordrebus

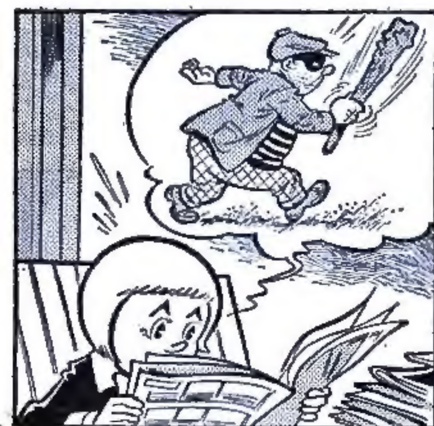
Het beste paard struikelt weleens.

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

Theban

DE EERSTE WERELDREIZIGER

JE ONTSNAPT ME NIET!

TOEN DE ROVER OVERBOORD WILDE SPRINGEN, GREEP THEBAN HEM BIJ ZIJN VOETEN...

92

INMIDDELS WAREN OOK DE ANDERE ZEELUI WAKKER GEWORDEN DOOR HET RUMOER EN GREPEN DE ROVER BEET. THEBAN ONTRUKTE HEM DE SCHOUDERRIEM MET DE BELANGRIJKE DOCUMENTEN...

ZULLEN WE HEM MAAR OVERBOORD WERPEN, THONAR?

NEE! DIE KEREL KAN NATUURLIJK ZWEMMEN ALS EEN VIS! THEBAN MOET OVER ZIJN LOT BESLISSEN!

BIND HEM VAST! IN TYRUS LEVEREN WIJ HEM AAN DE HAVENWACHT UIT!

GENADE, HEER! DE HAVENWACHT ZAL MIJ ALS SLAAF VERKOPEN!

INTUSSEN ONTVING CHITASAR, DE GEHEIMZINNIGE KONING DER HETHIETEN, EEN BOODSCHAPPER IN ZIJN TENTENKAMP...

HEIL U, MACHTIGE KONING! WIJ HEBBEN DE EGYPTISCHE BOODSCHAPPER, DIE MET BERICHTEN OVER ONZE KRIJGSPLANNEN NAAR EGYPTE WILDE VLUCHTEN, GEDOOD! HELAAS ZIJN DE DOCUMENTEN NU IN HANDEN VAN GRIEKSE ZEELUI GEKOMEN DIE NAAR TYRUS EN VANDAAR NAAR TANIS IN EGYPTE ZULLEN REIZEN! ÉÉN VAN ONZE MANNEN ZAL TRACHTEN...

ZWIJG, UILSKUIKEN! BRENG ONMIDDELLIJK EEN SNEL SCHIP IN GEREEDHEID EN ZEIL RECHTSTREEKS NAAR TANIS OM CONTACT OP TE NEMEN MET ONZE SPIONNEN! ZORG ERVOOR, DAT DE MAN, DIE DE DOCUMENTEN NAAR THEBE MOET BRENGEN, ZIJN DOEL NIET BEREIKT! HAAST JE!

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.